

TREIZECIZERO PE CURAT

O colecție a textelor publicate pe site-ul de tenis Treizecizero.ro, la aniversarea a 4 ani

Editor: Adrian Țoca
Senior Editor: Camelia Butuligă
Design grafic: Raymond Bobar

Editors & Contributors:

Andrei Năstase
Andreea Giuclea
Raluca Olaru
Luminița Paul
Dana Maria Dogariu
Florentin Țuca
Codruț Baciu
Valentin Lupu
Mihnea Măruță

Fotografii: Guliver/Getty Images

Design copertă: Storience
Fotografie copertă: Rob Prange /
Jimmie48Photography

Mulțumiri: Dragoș Neacșu, Adriana Liuțe, Laura Abrihan, Olga Abramescu, Raluca Olaru, Cristi Lupșa și Decât o Revistă, Florentin Țuca, Cornel Popa, Bogdan Gheorghe

Cititorilor Treizecizero.ro

Contact
www.treizecizero.ro
E-mail: salut@treizecizero.ro
Facebook: facebook.com/treizecizero
Twitter: twitter.com/treizecizero

Tipar:
Laura Abrihan (peggy.ro)
Visual Promotion

Treizecizero pe curat este un produs editat de Asociația Lideri în Mișcare, publisherul site-urilor Treizecizero.ro și Lead.ro

Susținut de:

Best of

Tenisul, ca un spectacol de magie

Despre tenisul-sumo, tenisul-șah, tenisul-box, tenisul-coridă, tenisul-rugby

Rafa Nadal, sau refuzul de a se da bătut

Cum ar fi dacă un jucător de tenis ar trebui să joace pentru viața ta? Pe cine ai alege?

Noaptea de dinainte de finală

Simona a jucat cel mai important meci al carierei la Roland Garros 2014, iar în orele de dinainte de finală am privit spre efectele produse în țară de ascensiunea ei fulminantă

Preview 2016

La ce ne așteptăm de la jucătorii români în 2016

Va reuși tenisul românesc să mențină ritmul amețitor pe care singur și l-a propus?

Marile întrebări ale lui 2016

Cât mai durează dominația Serenei și cine vine din urmă? Mai pot Federer sau Nadal să câștige vreun Mare Șlem? Îl poate cineva opri pe Djokovic într-un an olimpic?

Ce urmează pentru Simona Halep în 2016?

Pentru jocul Simonei, anul acesta face podul între obiectivele pe termen scurt și cele pe termen lung. Va fi un an bun?

Features

Raluca Olaru: o privire autentică în lumea tenisului

Cum se consumă o carieră privită din interior. O incursiune în bucătăria tenisului, unde nimic nu e așa cum ți-ai fi imaginat

Juniorii: Viitorul începe acum

Introducere în tenisul românesc: am descifrat infrastructura tenisului, am încercat să înțelegem care sunt nevoile părinților și ale tinerilor sportivi, am dezbătut pe marginea lipsurilor și i-am scos la lumină pe oame nii care mișcă, într-un fel sau altul, lucrurile

Drag de Simona

Un proiect special dedicat fenomenului care promitea, încă de la finalul lui 2013, să transforme tenisul în sport de prim-plan în România. Promisiunile au fost ținute. Dosarul asta le urmărește pas cu pas

Despre Treizecizero

Cronica Rafa – Roger, în mesaje și artificii

Când Roger și Rafa s-au întâlnit în semifinalele Australian Open, ne-am închipuit duelul lor sub forma unui schimb de mesaje în real-time între doi prieteni.

Adrian Țoca

Sunt doar câteva game-uri în meci și primesc mesajul cel-mai-sensibil-de-pe-lume. Sunt doar câteva minute de când a început Federer-Nadal-episodul-27 și încă n-am avut timp să respir, să mă așez la locul meu. Jocul elvețianului curge aproape miraculos, punctele vin și trec ca numerele la bingo; Jake Garner, arbitrul de scaun, le anunță șoptit, respectul bate la scor, iar scorul impune respect: „Cinsprezece zero”, „Treizeci zero”... E 4–1 într-o clipită, loviturile lui Federer aduc aminte de Londra, de indoor, de 6–3, 6–0. De 16 Grand Slam-uri.

Spune Nadal, întrebat mai târziu despre acele game-uri de început de meci: „E imposibil pentru mine să mă ridic la nivelul pe care l-a atins Federer atunci”. Glumești? Chiar a zis așa ceva. Este ceva regal în franchețea copilului ăstuia. Pentru mine e tot copil. Îl urmăresc de când avea 16 ani.

Federer – Nadal a încetat de ani buni să mai fie un simplu meci. Nu e doar o semifinală, în joc nu e doar locul în finala de duminică, miza nu este întoarcerea pe primul loc, nici măcar nemurirea, pentru că e jucată. Federer și Nadal se aliniază, de fiecare dată când se

întâlnesc, unor reguli proprii. Parcă-și știu rolurile pe dinafară, și le respectă cu sfințenie, fără prea multe improvizații, chiar și la a 27-a reprezentăție.

Și începutul aproape întotdeauna mai bun al lui Federer face parte din scenariu. Loviturile direct câștigătoare vin ca ștampilele. E plin terenul de urme imaginare. Apoi începem să ne aprindem în canapele. Să ne crispăm. Se crispează și Roger, un pic, cât pentru rebreak. E 4–4, apoi 5–5, mergem cap la cap în tie-break. E tensiune. Și Nadal e nervos, trimite în fileu un forehand pe care nu l-ar mai rata cu nimeni, probabil. 6–3, 6–5, come on! Set. E 1–0 pentru Federer.

Dar ceva deja s-a schimbat în cursul meciului.

Când i-ai văzut de atâtea ori față în față, anticipezi ce va urma, fără să ai nevoie de dovezi palpabile. Din inerția finalului de set, Federer face break și schimbă terenul în căutarea desprinderii decisive, iar eu mă cabrez nervos, ca un cal ce fornăie în așteptarea biciului care-va-veni. „Sunt suffering acu’ :)”. Sufletul de la capătul celălalt al mesajului chiar suferă pentru Rafa, îl înțeleg mai bine ca oricine, dar nici n-apuc să-i spun că e prea devreme să se teamă, că nu e gata; biciul, adică rebreak-ul, adică rebreak-ul lui Rafa, a și venit. E 1–1, iar eu, pentru prima oară de când a început meciul, mă prăbușesc deznădăjduit în pat.

Știu ce va urma. Nadal i-a intrat deja în sânge și în cap lui Roger și șurubărește acolo agale, ca un șef gras de echipă, după pauza de masă. Îndoiala s-a instalat în sistemul lui Federer și nu mai e nicio șansă de restart. Zboară mingi către backhandul lui Roger și cum vin așa se duc. În aut, în fileu, oriunde. E 2–3 pe serviciul lui Roger și, brusc, dar previzibil, înghet împreună cu cei 15.000 de oameni de pe Rod Laver și împreună cu sufletul de la celălalt capăt al sms-urilor: Rafa tocmai ce a dat cel mai imposibil passing cu puțință, de undeva din rândul doi al scaunelor. Nu va fi singura oară când

o va face în cele ce urmează. Se zgâlție Australia, încep să pocnească artificiele, de parcă mai aveam nevoie de ele, de parcă nu erau deja suficiente cele adevărate, de pe teren. Pauza nu schimbă nimic, iar Rafa, admirabilul Rafa, stinge cu sete focul de Ziua Australiei. E 1–1.

E setul trei. E rândul meu să mă plâng sufletului de la celălalt capăt al mesajelor: Federer se joacă de-a v-ați ascunselea. A dispărut complet din joc. E 0–40 și se duce dracului tot. „Își revine acu’. I can feel it”, primesc și accept. Acceptă și Rafa. Dintr-o dată, neanunțat de nimic, e break pentru Federer, e 4–3. Îmi recunosc în barbă că e contra ploii, contra vântului, contra tradiției, dar tac, că încă nu l-a confirmat cu serviciul. Și nici nu l-a mai confirmat vreodată. Rafa ajunge tot, Federer lovește parcă un pic prea casual cu forehandul, și totuși, i-ar fi chiar și așa suficient să închidă punctul cu 99 la sută dintre jucători. Nu și cu Rafa.

„N-o să ajungă. Nuu, n-are cum, punct pentru Ro... Stai, cum? Uită-te! O ajunge? A ajuns-o! Nu pot să cred! A pus-o în teren! A făcut punct! Ireal!!!!”. Cam așa s-a întâmplat de multe ori, de foarte multe ori, dar ne târâm cumva cu toții spre tiebreak. E mai important ca aerul tiebreak-ului ăsta. Pentru ambii expeditori de mesaje. Tradiția meciurilor directe șoptește rezultatul: cine câștigă aici, câștigă meciul.

Și vine Rafa. Are 6–1! Apoi 6–2, apoi 6–3. Rafa e, brusc, contorsionat, greșește mingi ușoare. Alte două puncte maiestuoase făcute de Roger, e 6–5. Mai e o minge de set, numai una. Cea mai grea. Serviciu mediocru Nadal, dar returul e și mai rău. Cineva trebuie să-și asume riscuri. Poate e singura dată în tot meciul când „the bully Nadal” ia taurul de coarne. Înfige un forehand adânc în coama lui Federer și s-a terminat. E 2–1.

Setul 4 e demential. Nu mai e coridă, e bătaie de stradă în toată regula. Dă unul, dă și celălalt. Plouă cu schimburi teribile – cum naiba a ajuns-o și pe aia? -, cu situații-limită, cu aproape-break-uri, cu ooh-uri și aaah-uri din tribune. Mă zvârcolesc ca un pește în plasă, dau să scriu ceva, dar nu-mi mai arde, că e 4–3 pentru Federer și are minge de break! Hai!!! Strig ca un crizat, amețit de perspectiva aproape indecentă a setului 5, dar nu se aude niciun sunet, e totul numai în capul meu. Nici Roger nu se aude. O ratează. Și, evident, în game-ul imediat următor, situația se inversează. Numai că Nadal n-a șurubărit degeaba. E break pentru el, e 5–4 pentru el, e head-to-head pentru el, e totul pentru el. Vamos!

„Poate-poate un tiebreak”, primesc iar pe telefon.

Nu-ți vine să zâmbești? Ba da, e mesajul-ultimate, sufletul de dincolo știe că favoritul său a învins, că tu și al tău veți pierde, dar mărinimia lui se ia de mână cu declarațiile mereu politicoase ale lui Rafa. Alea cu „I did my best, I won, but Roger is the best, it’s an honour for me to beat him”. Le aud deja, afară e frig, în casă s-a făcut frig, e recele inconfundabil al eșecului.

Stați așa, nu publicați. Roger are minge de break. Come on! Federer trimite un forehand atât de virulent încât ne zicem cu toții că e gata. Am și sărit, am și urlat, m-am și pregătit să scriu în mesaj „REBREAK!!!” Dar, cât timp eu am făcut toate astea, Nadal o ajunge, cumva, și pe asta, și pune cel mai inexplicabil lob defensiv văzut vreodată. Mingea se înalță, o văd în slow-motion, și cade, în nerușinarea ei, fix pe linie. Roger e surprins – cum altfel?–, se întoarce greoi – cum să nu-i ierți mirarea? – vrea un smash, ratează. Se va duce scuturând din cap către scaun. Nu mai aud restul, s-a terminat.

„Da’ meciul fu’ chiar genial”, vine ultimul mesaj, consolator. N-am cum să nu zâmbesc la așa ceva. Chiar a fost. Al 27-lea episod al unei capodopere. Îl mai văzusem, îl știam pe dinafară, dar ce mai contează? Am apucat să-l mai vedem încă o dată. Să ne bucurăm, cumva. Vamos și Come On, Rafa și Roger.

Apărut în 27 ianuarie 2012.

Highway to Hell

Textul dedicat inumanei finale de la AO 2012, a treia finală de Grand Slam consecutivă pe care Novak Djokovic o câștiga în fața lui Rafa Nadal

Adrian Țoca

De cinci ore și 53 de minute au avut nevoie Djokovic și Nadal ca să intre încă o dată în istorie. În fapt, cei doi, alături de marele lor rival, Roger Federer, sunt de ceva vreme acolo. Și-au făcut culcuș călduros și confortabil și-și joacă recordurile, locul 1, fanii. Iau cifrele și le trosnesc de toți pereții, aruncă pe jos tablourile predecesorilor și nu mai lasă pe nimeni să se joace cu jucăriile lor. Și, când se plictisesc de victorii banale, decid să se întâlnească, banal, într-o confruntare teribilă.

În ultima vreme, noul șef al culcușului este Nole. În ultimele 7 trânte cu el, Rafa a pierdut de fiecare dată. Ultima, cea de azi, s-a lăsat cu urlete și țipete. Mai-mai să-l dovedească Rafa pe Nole, de unde era deja învins la un moment dat, s-a răzvrătit și a întors lupta, pentru ca s-o piardă exact când să aplice palma decisivă.

Sunt multe lucruri care se pot spune despre Novak Djokovic, dar cu greu îi mai poate contesta cineva autoritatea acum; e prima concluzie după un asemenea meci. E important de reținut că Djokovic a câștigat un meci absolut epic, în condițiile în care senzația a fost că nu a jucat decât pe alocuri la nivelul înspăimântor de formă din 2011. Cam asta e diferența: Nole

câștigă turnee de Grand Slam și când nu atinge tenisul său maxim.

A fost nevoie de un efort supraomenesc din partea incredibilului Rafa ca finala, devenită echilibrată abia de la finalul setului patru încolo, să nu se termine cu o înfrângere în numai patru seturi, cu nimic special de consemnat. În setul 4, la scorul de 7-5, 4-6, 2-6, 3-4 și 0-40, jurnaliștii acreditați pe Rod Laver puseseră deja titlul și se pregăteau să-și strângă lucrurile și să fugă în sala de presă; în mod normal, totul urma să fie gata în câteva minute.

Din disperarea înfrângerii care ar fi urmat, Rafa a făcut cinci puncte colosale. A egalat la 4-4, apoi a izbucnit, pur și simplu, cu o descătușare emoțională cum nu l-am mai văzut poate din 2005 sau 2006. Aceia erau anii lui frumoși, în care purta pantaloni trei sferturi și tricouri fără mâneci, iar tenisul lui era exploziv și atât. Rafa anilor 2010-2012 e mai serios, mai puțin colorat, obsedat de cum să-i găsească iar punctul nevralgic lui Djokovic, pe care, acum fix un an, îl conducea cu 16-7 la meciuri directe. Acum e 16-14, iar ultima înfrângere probabil că doare mai mult decât toate celelalte 13 la un loc.

Ce-a fost până la acel scor: un prim set mai degrabă neinspirat din partea amândurora, lung, dar fără ceva special. L-a câștigat Rafa, dar sentimentul a fost că meciul e abia la început. Apoi au urmat două seturi cu același scenariu ca în 2011, cu Nadal ținut la 3 metri în spatele terenului, incapabil să-l deranjeze pe Novak, cel care începuse meciul frustrat de propriile greșeli și imperfecțiuni, dar pe care l-a calmat fiecare game trecut cu bine.

Singura lovitură cu care spaniolul și-a pus adversarul în încurcătură în seturile 2 și 3 a fost forehand-ul inside-out, pe care însă a apucat să-l folosească destul de puțin. În rest, Rafa a suferit, pus sub o presiune

fantastică pe al doilea serviciu al său, din cauza lipsei de idei, și un set trei aproape deprimant pentru fanii unui Rafa complet depășit, mai cu seamă pe plan mental.

Revenim. În loc de 6-3 și match over încă din setul 4, Rafa s-a dezlănțuit. A scos afară toată frustrarea acumulată în interiorul lui și și-a atras tribuna de partea lui. Apoi a venit ploaia. O pauză care te-ai fi așteptat să îi strice clipa ibericului. N-a fost așa, iar la reluare Rafa a continuat la același nivel, împingând în tiebreak un set pe care nimeni nu i l-ar mai fi acordat. A făcut și în tiebreak minuni, întorcând de la 3-5, și abia atunci a căpătat finala aerul special care a dus-o în istorie.

Ruleta rusească a setului decisiv a întors, însă, meciul la același deznodământ pe care i l-am bănuțit cu toții în setul 4. Rafa a mușcat primul, a făcut break și a condus cu 4-2. Ar fi fost completarea unei reveniri incredibile, dacă Nadal n-ar fi cedat break-ul în game-ul imediat următor, scăpând iar hățurile din mână. Finalmente, după cele 5 ore și 53 de minute, a fost tot Nadal cel care a capitulat. Agasat de returnurile din nou foarte deranjante ale sârbului, Rafa a avut probleme pe fiecare serviciu, ca și în seturile anterioare, sfârșind prin a-l ceda pe cel de la 5-5.

Concluziile sunt aceleași. Djokovic nu poate fi bătut cu un joc mai degrabă defensiv, și aici Nadal trebuie să continue să se îmbunătățească. A făcut-o deja, jocul său a căpătat noi valențe ofensive, a obținut mai multe puncte cu serviciul. Dar trebuie să continue să se îmbunătățească. Cu ceea ce poate fi bătut Djokovic este atitudinea și maniera în care Nadal a jucat de la acel 3-4 și 0-40 și până la final. O determinare fantastică, pasiune, explozie, curaj, totul pe cartea atacului. Ce-i drept, sârbul a găsit răspunsuri și pentru astea, dar, preț de câteva zeci de minute, totul a fost în balanță, și puțin a lipsit lui Nadal să o răstoarne definitiv în favoarea lui.

Tenisul rămâne un sport mai întâi mental, și abia apoi fizic. Corpul va ajunge să facă exact ceea ce îi comandă mintea, de aceea Rafa are nevoie de un alt plan de joc contra lui Nole. Ca și Murray, Nadal pleacă învins și convins, a și spus-o, că a dat tot ce putea ca să câștige. Și așa și e. Dar tot n-a fost de ajuns. Vă dați seama cam ce înseamnă asta pentru mândria și încrederea sârbului, cel care, ceva minute mai târziu, la petrecerea staff-ului, cânta, emblematic pentru felul în care a trecut prin acest turneu, „Highway to Hell”.

Apărut pe 29 ianuarie 2012

Welcome back, Mr. Federer

Pare o viață de atunci, dar, da, Treizecizero a prins și Grand Slam-ul 17 al lui Roger Federer. Întrebarea este dacă vom mai scrie povestea unui al 18-lea.

Adrian Țoca

Da, Roger Federer s-a întors și a reluat lucrurile de unde le lăsase, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum cei doi ani și jumătate în care n-a rostit discursul învingătorului la nicio festivitate de premiere de Slam nici n-ar fi existat. Suntem în 2012, iar Federer încă mai poate câștiga Grand Slam-uri; răspunsul la întrebarea care s-a auzit de cele mai multe ori din 2010 încoace a venit în cel mai potrivit loc cu puțință. Cu doar o lună înainte de a împlini 31 de ani, Federer s-a reîntors triumfător pe iarba de la Wimbledon; a câștigat pentru a șaptea oară turneul londonez și, la pachet, și-a reluat prerogativele de lider mondial. O performanță cu atât mai impresionantă cu cât ea vine într-o perioadă în care Djokovic și Nadal se profilau drept noii poli de putere ai circuitului.

A fost un turneu realmente superb, din multe puncte de vedere, probabil cel mai bun Wimbledon din ultimii ani, dar deloc simplu pentru Federer, ceea ce face victoria lui și mai dulce. Ca să ajungă la trofeu, Roger a trebuit să supraviețuiască dramaticului meci cu Benneteau, în care a fost la două puncte de înfrângere, să se

descurce în condițiile unor dureri de spate care erau cât pe ce să-i complice viața cu Malisse, să-l elimine pe liderul mondial și campionul en-titre Novak Djokovic în semifinale, și, într-un final, să-l oprească și învingă pe Andy Murray, cel care avea șansa și motivația unei performanțe uriașe, dar și susținerea unei națiuni întregi.

Poate că Federer a fost favorit, însă Murray a fost cel care a început mai bine. Cu o atitudine diametral opusă celei din precedentele sale finale de Slam, în care nu a câștigat nici măcar un set în trei încercări, Andy a fost agresiv încă din start. Pe fondul unui game slăbuț la serviciu al lui Roger, a venit și break-ul, obținut pe una dintre erorile neforțate venite de pe forehandul lui Federer în prima parte a meciului. Momentul i-a deschis calea lui Murray spre a servi pentru set, ceea ce britanicul a și făcut, cu succes, într-o atmosferă superbă pe Central: Murray tocmai ce câștigase primul său set într-o finală de Slam.

Setul secund devenea, în aceste condiții, vital pentru amândoi. Murray a crescut în siguranță și autoritate de la game la game, iar la 2-2 a avut alte două șanse consecutive de a câștiga pe serviciul advers, ratând de puțin un passing cu forehandul. La 4-4, tot pe serviciul lui Federer, și într-o tensiune crescândă, s-a jucat un game pe muchie. Murray a avut alte două șanse de break, ambele salvate însă de elvețian, care a evitat astfel un potențial 0-2 la seturi. Și așa s-a ajuns la 6-5 pentru Federer. Murray a început cu 30-0, tiebreak-ul părea inevitabil și toată lumea se pregătea sufletește pentru dramatismul care avea să vină. Aproape din nimic, Federer și-a ridicat nivelul jocului absolut incredibil; a făcut două puncte absolut superbe cu care a luat setul, ambele încheiate cu câte un

drop-volley de mare finețe, unul cu forehandul, altul cu reverul.

Nu atât setul câștigat, ci maniera spectaculoasă și impunătoare în care a apărut pe tabelă i-a creat lui Federer un imens avantaj psihologic. Pentru cine îl cunoaște cât de cât, era deja evident că elvețianul se plasase în pole-position, că avea deja situația în control. Și dacă furtuna lui Murray fusese deja astâmpărată, au venit norii reali. Ploaia care a oprit meciul la 1-1 și 40-0 în setul trei ar fi fost menită să-l ajute pe Murray, încă rămas cu gândul la felul în care scăpase din mână situația în setul secund. O regroupare de forțe era tot ce avea nevoie scoțianul. Cum însă prognoza meteo anunța mai multe reprize de ploaie, organizatorii au luat decizia să închidă acoperișul.

Când jocul s-a reluat, Federer a părut, parcă, din altă lume. „Geniul lui a ieșit la suprafață”, spunea Boris Becker, în comentariul live al meciului, în vreme ce Tim Henman folosea cuvinte precum „sompțuos” și „delicios” pentru a descrie ploaia de lovituri ridicol de frumoase reușite de Federer.

Însă tot meciul s-a jucat, practic, în acel faimos game 6 al setului trei. Murray a avut 40-0, dar Federer a revenit treptat în game, construindu-și cu agresivitate atacurile. Forehandul a început să meargă ca în zilele bune, iar jocul de picioare al elvețianului a spus restul poveștii. Șase mingi de break și-a creat Roger într-un game epic, cu 11 egalități și schimburi electrizante. Finalmente, Murray a căzut răpus, după 20 de minute, de un rever în cross absolut amețitor la a șasea minge de break. La 4-2, povestea setului, dacă nu a meciului, era scrisă. Nimic nu se mai putea întâmpla, în condițiile în care Federer dicta confortabil, iar Murray nu mai putea face altceva decât să încerce să reziste seriei de pumni. Federer a arătat, începând de la game-ul 12 din setul doi și până la final, drept un tip care a mai fost „acolo”. Care știe ce are de făcut și care nu poate fi oprit de nimeni și nimic. Finalul a confirmat noul regim Federer: elvețianul s-a întors la conducerea tenisului mondial cu al 17-lea Slam, după 4-6, 7-5, 6-3, 6-4 cu Andy.

Așa s-a pus capăt unor discuții vechi de doi ani de zile. Federer a demonstrat că poate câștiga în continuare Slamuri. Chiar dacă ultimii ani n-au fost cei mai ușori, elvețianul a rămas răbdător. Și-a angajat un nou antrenor, a continuat să-și facă rutina obișnuită, să-și facă programul pe doi ani în avans, să câștige turnee și să aștepte contextul potrivit. Deși neconfirmată de clasament, creșterea în nivelul lui de joc s-a făcut simțită încă de la Roland Garros 2011, atunci când a fost, poate, cel mai aproape de o eventuală victorie cu Nadal la Paris. A urmat, însă, incredibila eliminare de la Wimbledon 2011, când a pierdut de la 2-0 la seturi cu Tsonga, apoi și mai dramatica înfrângere cu Djokovic, de la două mingi de meci, în semifinalele US Open 2011. Au fost doi pumni teribili, care au scăzut din nou încrederea tuturor specialiștilor în revenirea lui Federer pe primul loc. „Trebuie să vă bucurați de fiecare meci al lui ca și cum ar fi ultimul, iar dacă va mai câștiga câte un turneu pe ici, pe acolo, să-l apreciați și sărbătoriți ca atare” – era mesajul primit de fanii lui Federer de la analiști și comentatori, convinși că finalul gloriei lui Federer e iminent.

E ușor să te lași păcălit de tentația de a anunța, grăbit, sfârșitul lui Federer, însă toate interviurile acestuia, toate declarațiile celor foarte apropiați lui, care îl cunosc cel mai bine și știu exact cum gândește și cum reacționează Federer, confirmau că el nu e pregătit să renunțe. Că nu s-a resemnat și nu se îndoiește de capacitățile sale.

Deși greu, dat fiind statutul său de vioara întâi atâția ani, Federer a îmbrățișat rolul de cel mai bun actor în rolul secundar, trecând în umbra lui Nadal și a lui Djokovic. Dar seria de 17 victorii consecutive din finalul lui 2011, când a câștigat turneele de la Basel, Paris și Turneul Campionilor, i-a dat încredere pentru acest an, la începutul căruia își anunța deja obiectivul de a ataca primul loc. Eliminat de Nadal la Australian Open și de Djokovic la Roland Garros, Federer s-a impus, însă, la Rotterdam, Dubai, Indian Wells și Madrid, titluri care au constituit baza atacului final. Victoriile frumoase, dar cumva inutile în lipsa unui Slam. Slamurile sunt cele prin prisma cărora sunt judecați campionii, iar Federer avea nevoie de un Slam pentru a fi revalidat. L-a obținut la

Wimbledon, la pachet cu o victorie cu Djokovic. Și și-a îndeplinit misiunea.

„Cred că au fost niște momente în care tot ce mai îmi rămăsese de făcut era doar să cred că lucrurile se vor reîntoarce în favoarea mea. Și nu la întâmplare, ci prin muncă. Locul 1 nu ți se dă, pur și simplu, nu ajungi să-l ocupi prin noroc”. Federer iubește tenisul, iar tenisul îl iubește pe Federer.

„I'm getting closer!” E tot ce a putut spune Murray înainte de a pierde lupta cu lacrimile la interviul de la festivitatea de premiere. N-au fost niște lacrimi de ciudă, sau de frustrare, ci mai degrabă o reacție la presiunea fantastică la care a fost supus Andy în ultimele două săptămâni. O tensiune greu de imaginat, o greutate a așteptărilor pe care nu o putem estima nici pe departe. Andy s-a descurcat admirabil, a ajuns în finală, a satisfăcut orgoliul unui popor întreg și a pierdut la un jucător mai bun. Nimic de reproșat. Pentru felul în care a luptat în tot turneul, pentru atitudinea extrem de pozitivă cu care a jucat finala, dar și pentru lacrimile foarte omenești de la final, Murray și-a câștigat atât noi suporteri, cât și simpatia definitivă a fanilor sau simplilor săi admiratori. Și, odată cu ea, și răbdarea lor. Îl vor aștepta atât cât va fi nevoie ca să câștige un Slam, iar Murray a demonstrat că merită această răbdare. „E greu, am trecut prin ce-a trecut el azi și știu cum e. Cred că face o treabă extraordinară. Spun asta pentru că îl văd zi de zi cum muncește, prin ce trece zilnic în circuit. La Wimbledon cred că a făcut față așteptărilor nemaipomenit. În adâncul sufletului, sunt sigur că va câștiga nu doar unul, ci mai multe Slamuri. Îi doresc tot binele din lume, muncește mult și este cât se poate de profesionist. Nu a avut noroc până acum în finalele de Slam pe care le-a jucat, dar azi a fost cu un pas mai aproape. Cred și sper că va câștiga unul cât de curând”, a spus Federer.

Publicat pe 9 iulie 2012

LEAD

Când iei cu tine tremurul sprintului final
Emoția coșului din ultima secundă
Încrederea forehandului la minge de meci
Bucuria golului marcat în minutul 90

Sportul e inspirație

www.lead.ro